

بسم الله الرحمن الرحيم

سی گام خودسازی گام بیستم: سکینه (آرامش خواهی)

وَوَفَّقْنِي فِيهِ لِمُوجِبَاتِ مَرْضَاتِكَ» (1) بار خدایا در این روز مرا بدانچه زمینه ی خشنودیت را فراهم می آورد، موفق فرما .»

سالک به آن چه خدا برای وی خواسته، خرسند است و با این کار زمینه ی خشنودی خدا را فراهم می آورد. یکی از زمینه های خشنودی خداوند، دوست داشتن ذات حق است به گونه ای که عشق به مولا، دیگر عشق ها را از دل او بیرون کند. در روایتی از امام صادق(ع) نقل است که فرمود: «ایمان کسی خالص نمی شود تا این که خدا را از خود، پدر و مادر، فرزند، اهل و عیال و مال، و از همه ی مردم بیشتر دوست بدارد (2).

دوست داشتن مستمندان، بیچارگان و نیازمندان نیز باعث خشنودی خداوند است؛ چرا که این ها عیال خداوندند. حضرت موسی(ع) از خدایش خواست تا یکی از نشانه های خشنودی خود از بندگان را باز گوید. به او وحی رسید که «ای موسی، هرگاه دیدی بیچارگان و مسکینان را دوست داری و از ستمگران بیزاری، بدان که این خشنودی و دشمنی تو نشانه ی خشنودی من است(3).

1- دعای روز بیست و دوم ماه رمضان: «اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي فِيهِ أَبْوَابَ فَضْلِكَ وَأَنْزِلْ عَلَيَّ فِيهِ بَرَكَاتِكَ وَوَفَّقْنِي فِيهِ لِمُوجِبَاتِ مَرْضَاتِكَ وَأَسْكِنِي فِيهِ بُحْبُوحَاتِ جَنَّاتِكَ يَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ

2 - لايمحض رجلُ الايمان بالله حتى يكون الله احب اليه من نفسه وابيه وامه وولده وماله ومن الناس كلهم»، مجلسی، محمدباقر، بحارالانوار، ج 42، ص 25.

3 - مجلسی، محمدباقر، بحارالانوار، ج 12، ص 241.

چهره گشادگی و خرسندی به آن چه خدا برای انسان مقدر کرده، از چیزهایی است که مورد رضای خداوند است. در روایت است: «من لم یرض بقضایی... فلیطلب رباً سواي» (1) هر کس به قضای من رضایت ندهد، پروردگاری جز من را جستجو کند.»

فراق و وصل چه باشد رضای دوست طلب که حیف باشد از او غیر او تمنایی (2)

پیر هرات در کتاب صد میدان گوید: میدان بیست و سوم رضاست. قوله تعالی: «رضی الله عنهم ورضوا عنه» (3) خدا از آنان خشنود است و آنان از او خشنود». رضا خشنودی است و بسندکاری. و آن سه چیز است: به دین وی چنان که فرستاده راضی باشی، به روزی خود و دیگران چنان که مقرر کرده راضی باشی و به مولای خود به جای هرچه از اوست راضی باشی (4).»

جانی است مرا به عشق تو خورده رقم خواهی اش به شادی کش و خواهیش به غم (5)

و هم او در تفسیر عرفانی آیه شریفه فلما اسلما و تله للجبین (صافات/103) در بیان قربانی اسماعیل توسط ابراهیم (علیهما السلام) گوید: من چه دانستم، که این دود، آتش داغ است!

1- کاشفی واعظ، ملا حسین، جواهر الاسرار، ج 1، ص 233.

2- حافظ شیرازی.

3- قرآن، مجادله: 22.

4- انصاری، عبدالله، رساله صد میدان، ص 50.

5- فضل الله میبدی، ابوالفضل، کشف الاسرار و عده الابرار، ج 5، ص 28.

من پنداشتم که هر جا آتشی است چراغ است !
من چه دانستم که در دوستی کشته را جایگاه است،
و قاضی خصم را پناه است !
من چه دانستم که حیرت را به وصال تو طریق است،
و ترا آن بیش جوید، که در تو غریق است (1).
الهی! چگونه یادت کنم، که خود همه یادم !
من خرمن نشان خود را، همه بر باد دادم !
ذکر این روز «اللهم وفقنی لموجبات مرضاتک» است.

1- کشف الاسرار، 521/1.

#گروه_صهبای_رمضان

معاونت فرهنگی تربیتی مرکز آموزش های غیرحضوری

<http://vufarhangi.whc.ir>